

— TIKRA — ne tai, iš ko tu pagamintas, — paaiškino Medinis Arkliukas. — Tikra tai, kas tau nutinka. Kai vaikas tave labai myli, — ne tik žaisdamas, bet iš tikrųjų myli, — tada tampi TIKRAS.

— Ar tada skauda? — paklausė Triušis.

— Kartais, — atsakė išmintingasis Medinis Arkliukas.

Velvetinis Triušis
Margery Williams*

* Cituojama iš Margery Williams „Velvetinis triušis, arba Kaip žaislai tampa tikri“. Vilnius: Niekio rimto, 2018. Vertė Saulėnė Išganaitytė.

PIRMAS SKYRIUS

N*etrukus viskas baigsis.*

Džulija Keits nebeįstengė suskaičiuoti, kiek sykių yra sau taip tvirtinusi, bet šiandien — galų gale — taip bus iš tiesų. Vos po kelių valandų pasaulis apie ją sužinos tiesą.

Žinoma, jei ji pasieks miesto centrą. Deja, Ramiojo vandenyno pakrante nusidriekęs greitkelis labiau priminė automobilių aikštelę. Kitapus Malibu iškilusiose kalvose vėl pleškėjo gaisras; virš stogų pakibę dūmai paprastai gaivų pakrantės orą pavertė kažkuo panašiu į purvynę. Visame mieste persigandę kūdikiai pakirsdavo vidury nakties, verkdamo tamsiai pilkomis ašaromis ir žiopčiojo gaudydami orą. Atrodė, kad net bangų mūša tapo vangesnė, lyg būtų išsekinta šiam metų laikui nebūdingos kaitros.

Ji manevravo chaotišku, trūkčiojančiu eismu ir nekreipė dėmesio į vairuotojus, kurie ją aplenkdamo ir sustodavo prieš pat nosį. To ir reikėjo tikėtis: šiuo pavojingiausiu Pietų Kalifornijoje metų laiku emocijos išpliekisdavo taip pat greitai kaip ir žolė vidiniame kieme. Karštis visus varė iš proto.

Pagaliau išsukusi iš greitkelio ji pasiekė Teismo rūmus. Visur stovėjo televizijos kanalų furgonėliai. Keli tuzinai žurnalistų būriavosi ant Teismo rūmų laiptų, mikrofona ir kameros pasirengę laukė istorijos. Rodos, Los Andžele tai jau tapo kasdienybe — bylinėjimaisi atstojo pramogas. Maiklas Džeksonas. Kortni Lav. Robertas Bleikas.

Džulija pasuko už kampo ir sustojo prie šoninio įėjimo, kur jos jau laukė teisininkai.

Šalikelėje palikusi automobilį, išlipo ir tikėjosi žengti tvirtu žingsniu, bet vieną siaubingą akimirką negalėjo nė pajudėti.

Tu nekalta, — priminė sau. — Jie tai supras. Sistema suveiks.

Tada prisivertė žengti žingsnį, paskui dar vieną. Jautėsi lyg ją varžytų nematomi pančiai. Kai pasiekė jos laukiantį būrelį, turėjo sukaupti visas jėgas, kad išspautų šypsena, kuri neatrodytų dirbtinė. Kiekvienas psichiatras moka suvaidinti nuoširdžią šypsena.

— Laba diena, gydytoja Keits, — pasisveikino Frenkas Viljamsas, jos advokatų komandos vadovas. — Kaip laikotės?

— Eime, — tarė ji ir pasvarstė, ar tik viena pajuto netikrumą savo pačios balse. Negalėjo pakęsti to savosios baimės ženklų. Šiandien, labiau nei bet kada, jai reikėjo išlikti stipriai, parodyti pasauliui, kad yra tikrai tokia gydytoja, kokią visi įsivaizdavo, ir kad nepadarė nieko blogo.

Advokatai ją apsupo tarsi koku gynybiniu žiedu. Ji jautėsi dėkinga už tokį palaikymą. Iš visų jėgų stengėsi atrodyti profesionali ir pasitikinti savimi, bet ta riba tokia plonytė. Vos vieno netinkamo žodžio pakaktų, kad viskas sugriūtų.

Jie žengė pro duris ir atsidūrė Teismo rūmuose. Fotoaparatai blykstės nepaliovė žaibavusios balta ir mėlyna spalvomis. Kameros spragtelėjo ir ėmė suktis juostelės. Žurnalistai puolė pirmyn ir ėmė šaukti vieni per kitus.

— Gydytoja Keits! Ką manote apie šiuos įvykius?

— Kodėl neišgelbėjote tų vaikų?

— Ar žinojote apie ginklą?

Frenkas paėmė Džuliją už parankės ir prisitraukė. Ji prisiglaudė veidu prie jo švarko atvarto ir leidosi vedama.

Teismo salėje atsisėdo į kaltinamojo vietą. Vienas po kito advokatai įsitaisė aplink ją. Už nugaros pirmoje žiūrovų eilėje susėdo jaunesnieji teisininkai ir advokatų padėjėjai.

Džulija stengėsi atsiriboti nuo triukšmo: durys girgždėda-

mos atsiverdavo ir griausmingai užsitrenkdavo, skubrūs žingsniai kaukšėjo marmurinėmis grindimis, kažkas šnabždėjosi. Nė neatsigręždama jautė, kaip greitai užimamos laisvos kėdės. Ši teismo salė šiandien buvo viena iš būtinų aplankyti vietų Los Andžele, o kai teisėja įsakė teismo salėje išjungti kameras, žurnalistai ir menininkai, glaudžiai susėdę žiūrovų vietose, pasi-mailino pieštukus.

Per praėjusius metus jie parašė aibę straipsnių apie ją. Fotografai sumedžiojo tūkstančius jos nuotraukų: nešančios šiukšles, stovinčios savo namo verandoje, įeinančios ir išeinančios iš darbo. Patys bjauriausi kadrai akimirksniu atsidurdavo pirmuosiuose puslapiuose.

Žurnalistai faktiškai įsikūrė priešais jos daugiabutį, ir visai nesvarbu, kad nė sykio su jais nesikalbėjo. Straipsniai nuolat pasirodydavo. Jie pranešdavo, kad ji kilusi iš mažo miestelio, įgijusi puikų išsilavinimą, turi brangų butą su vaizdu į paplūdimį, kad skausmingai išsiskyrė su Filipu. Net ėmė viešai svarstyti, ar tik ji nebus susirgusi anoreksija, o gal nuolat nusisiurbia poodinius riebalus. Vienintelis dalykas, apie kurį jie nekalbėjo, nors jai tik tai ir rūpėjo, — mėgstamas darbas. Ji pati buvo vienišas, keistas vaikas ir prisiminė kiekvieną to skausmo atspalvį. Kaip tik jaunystės patirtis ir padarė ją išskirtine psichiatre.

Žinoma, ši tiesos dalis niekuomet nemirgėjo spaudoje. Nė buvo čia ir sąrašo vaikų ir suaugusiųjų, kuriems ji padėjo.

Kai teisėja Kerol Majerson atsisėdo į savo krėslą, salėje stjo tylą. Tai buvo griežtos išvaizdos moteris ryškiais kaštoniniais plaukais ir senamadiškais akiniais.

Teismo tarnautojas pranešė, kokia byla bus nagrinėjama.

Staiga Džulija pasigailėjo, kad niekieno nepaprašė šiandien pabūti su ja. Nė vieno draugo ar giminaičio, kuris sėdėtų šalia ir gal paimtų už rankos viskam pasibaigus. Bet darbas jai visuomet buvo svarbesnis nei asmeniniai ryšiai. Draugams skyrė pernelyg

mažai laiko. Jos pačios terapeutas nuolat atkreipdavo dėmesį į šią gyvenimo spragą, bet, tiesą sakant, Džulija tik dabar pripažino, kad tai tiesa.

Šalia stovėjo Frenkas, įspūdingas vyriškis: aukštas, elegantiškai lieknas, plaukai tvarkingai keitė spalvą iš juodų į pilkus, iš pradžių pražilo smiliniai. Ji pasirinko jį dėl neprilygstamo proto, bet jo manieros greičiausiai buvo dar svarbesnės. Tokiose salėse forma per dažnai nurungia turinį.

— Jūsų kilnybe, — prabilo jis taip švelniai ir įtikinamai, kaip ji dar nebuvo girdėjusi, — tai, kad gydytoja Džulija Keits šioje byloje yra atsakovė, galima laikyti teisiniu absurdu. Nors dėl tikslių ribų ir konfidencialumo kalbant apie psichikos sutrikimus tebėra diskutuojama, tačiau precedentų esama, pavyzdžiui, byla „Tarasofas prieš Kalifornijos universitetą“. Gydytoja Keits neturėjo duomenų apie savo pacientės polinkį į pavojingą elgesį ir grėsmę įvardytiems asmenims. Ieškinyje nė nekalbama apie panašią informaciją. Todėl mes pagarbiai prašome teismą nutraukti šią bylą. Ačiū.

Jis atsisėdo.

Prie kaltintojų stalo pakilo vyras varno sparno juodumo kostiumu.

— Jūsų kilnybe, *mirė* keturi vaikai. Jie jau nebeužaus, nbestudijuos koledže ir nesusilauks savo vaikų. Gydytoja Keits buvo Amber Zunigos psichiatrė. Ištisus trejus metus gydytoja Keits po dvi valandas per savaitę praleisdavo su Amber, išklausydavo jos pasakojimų apie sunkumus ir skirdavo vaistų nuo vis gilėjančios depresijos. Ar visa tai žinodami turėtume patikėti, jog gydytoja Keits *nepastebėjo*, kad Amber vis labiau pasineria į depresiją ir tampa pavojinga? Kad gydytoja nė neįtarė, jog jos pacientė gali įsigyti automatinį ginklą, nueiti į bažnyčios jaunimo susirinkimą ir imti šaudyti? — Teisininkas išėjo iš savo vietos už stalo ir atsistojo teismo salės centre. Jis lėtai atsigręžė

į Džuliją. Tiesiai į dešimtuką — tokį judesį turėtų išmokti kiekvienas teismo proceso veikėjas ir visur jį demonstruoti. — Ji — ekspertė, jūsų kilnybe. Todėl turėjo numatyti šią tragediją ir užbėgti jai už akių įspėdama aukas arba skirdama panelei Zunigai stacionarų gydymą. O jei iš tiesų nematė grėsmingų panelės Zunigos raidos tendencijų, tai juk jos darbas buvo jas pastebėti. Todėl su visa pagarba prašome gydytoją Keits laikyti atsakove šioje byloje. Tai teisingumo klausimas. Nužudytų vaikų šeimos nusipelno žalos atlyginimo iš asmens, kuris greičiausiai galėjo numatyti ir išvengti jų vaikų mirties.

Jis grįžo prie stalo ir atsisėdo į savo vietą.

— Tai netiesa, — sukuždėjo Džulija, nors žinojo, kad nebus išgirsta. Jai vis tiek būtinai reikėjo tai ištarti balsu.

Amber nė karto nesuteikė pagrindo spėti, kad yra pavojinga. Kiekvienas depresijos kamuojamas paauglys sako, kad nenkenčia bendramokslų. Bet tai jokiū būdu nereiškia, kad jis įsigis ginklą ir ims šaudyti. Kodėl jie šito nesupranta?

Teisėja Majerson perskaitė priešais gulinčius dokumentus. Paskui nusiėmė skaitymo akinius ir padėjo juos ant masyvios medinės pakyls priešais save.

Teismo salėje tapo visiškai tylu. Džulija žinojo, kad žurnalistai pasirengę pulti rašyti. Lauke jų buvo dar daugiau, pasirengusių skubiai skelbti vieną iš dviejų istorijų. Abiejų antraštės jau parengtos. Jie telaukė ženklo iš viduje esančių kolegų.

Vaikų tėvai, susispietę galinėse eilėse į gedulingą būrelį, laukė patikinimo, kad tragedijos buvo galima išvengti, kad kažkas, turintis galios, būtų gebėjęs išsaugoti jų vaikų gyvybes. Dėl šių mirčių jie kaltino visus — policiją, greitosios pagalbos medikus, vaistų gamintojus, gydžiusius gydytojus, Zunigos šeimą. Šiuolaikinis pasaulis nebetiki nepaaiškinamomis tragedijomis. Žmonėms negali be priežasties nutikti kas nors blogo; turi atsirasti kaltieji. Aukų šeimos tikėjosi, kad šis teismo procesas galėtų su-

teikti atsakymą, bet Džulija buvo tikra, kad jis tesuteiks pagrindo ilgiems apmąstymams, gal paims dalį jų skausmo. Bet vis tiek jo nepalengvins. Sielvartas juos visus jau paženklino.

Teisėja pirmiausia pažvelgė į tėvus.

— Be jokios abejonės, tai, kas vasario devynioliktąją nutiko Silvervudo baptistų bažnyčioje, yra siaubinga tragedija. Pati turiu vaikų ir negaliu įsivaizduoti, kaip išgyvenote vėlesnius mėnesius. Vis dėlto šio teismo klausinama, ar gydytoja Keits turėtų ir toliau būti šios bylos atsakovė. — Ji sunėrė pirštus ant stalo. — Aš manau, kad teisiniu požiūriu gydytoja Keits tokiomis aplinkybėmis neprivalo įspėti ar kitu būdu ginti potencialių aukų. Tokį sprendimą priėmiau dėl kelių priežasčių. Pirmą, nėra jokių faktų ir ieškovai neteigia, kad gydytoja Keits būtų turėjusi konkrečių žinių apie potencialias aukas; antra, įstatymai nepareigoja įspėti, nebent aukos yra aiškiai žinomos; ir svarbiausia, pagal viešąją nuostatą reikia gerbti psichiatro ir paciento pokalbių konfidencialumą tol, kol nėra aiškiai išreikštų priežasčių šio principo nesilaikyti. Gydytoja Keits, remiantis jos pačios liudijimu, užrašais ir pačių ieškovų teigimu, neturėjo prievolės įspėti ar kaip kitaip ginti šios bylos aukų. Todėl atmetu ieškinį, iškeltą jos atžvilgiu.

Žiūrovų salė pašėlo. Dar nė nesusivokusi Džulija jau stovėjo ir jautė savo gynėjų apkabinimus sveikinant. Ji girdėjo, kaip žurnalistai bėga prie durų ir tolsta marmuriniu koridoriumi.

— Ją išteisino! — suriko kažkas.

Džulija juto palengvėjimo bangą. *Ačiū Dievui.*

Paskui išgirdo už nugaros verkiant žuvusių vaikų tėvus.

— Kaip čia išeina? — garsiai paklausė vienas. — Ji turėjo žinoti.

Frenkas palietė Džulijai petį:

— Turėtumėte šypsotis. Mes laimėjome.

Žvilgtelėjusi į tėvus, ji nusuko akis. Mintys nėrė į tamsų atgailos mišką. O jei jie teisūs? Ar ji turėjo žinoti?

— Tai nebuvo jūsų kaltė, pats laikas tai pasakyti žmonėms. Tai galimybė išsakyti...

Juos apsupo žurnalistai.

— Gydytoja Keits! Ką galite pasakyti tėvams, kurie laiko jus atsakingą už...

— Ar kiti tėvai patikės jums savo vaikų...

— Ar galėtumėte pakomentuoti pranešimą, kad Los Anđelo prokuratūra išbraukė jus iš galimų teismo psichiatrų sąrašo?

Frenkas žengė pirmyn ir paėmė Džuliją už rankos.

— Mano klientė ką tik buvo išteisinta...

— Teisiniai kazusai! — suriko kažkas.

Kol jie buvo susitelkę į Frenką, Džulija prasmuko pro minią ir nuskubėjo durų link. Ji žinojo — Frenkas tikisi, kad ji pasisakys, bet jai tai nerūpėjo. Nesijautė nugalėjusi. Tetroško būti kuo toliau nuo viso šito... grįžti į savo gyvenimą.

Priešais duris stovėjo Zunigų šeima ir užstojo jai kelią. Tai buvo labiau išblyškusi poros, kurią ji kadaise pažinojo, kopija. Sielvartas atėmė spalvas ir juos pasendino.

Ponia Zuniga per ašaras pažvelgė į ją.

— Ji judu mylėjo, — švelniai tarė Džulija, nors suprato, kad to negana. — Jūs buvote geri tėvai. Neleiskite, kad kas nors įtikintų priešingai. Amber sirgo. Norėčiau...

— Nereikia, — nutraukė ponas Zuniga. — Tokie žodžiai labiausiai ir skaudina.

Jis apkabino žmoną ir prisitraukė arčiau.

Tarp jų nusileido tylos užsklanda. Džulija mėgino sugalvoti, ką pasakyti, bet teliko tik *atsiprašau*, kurį ji tiek kartų kartojo, kad nė nesuskaičiuosi, ir:

— Sudie.

Sugniaužusi rankinę, ji apėjo juos ir paliko teismo salę.

Išorinis pasaulis buvo tamsus ir niūrus. Tirštas rūko sluoksnis temdė dangų ir dengė saulę, tai puikiai atitiko jos nuotaiką.

Ji įsėdo į automobilį ir išvažiavo. Įsiliejusi į eismą pamastė, ar Frenkas bent pastebėjo, kad jos nėra. Jam tai buvo žaidimas, na ir kas, kad maksimalios rizikos, bet kaip nugalėtojas jis turėjo kilti aukštai. Jis pagalvos apie aukas ir jų šeimas gal net šiandien, jau būdamas savo irštvoje ir laikydamas stiklą „Dewars“ su ledu. Jis pagalvos ir apie ją, gal pasvarstys, kas nutiks psichiatrei, kuriai ši nesėkmė smarkiai sugadino gerą vardą, bet visa tai galvoje laikys neilgai. Tam nepakaks drąsos.

Ji irgi visa tai turėtų palikti praeityje. Šiandien vieniša gulės lovoje, klausysis bangų mūšos, svarstys, kad ši be galo panaši į jos širdies plakimą, ir stengsis peržengti sielvartą ir kaltę. Ji *privalo* suvokti, kur suklydo, kokį ženklą pražiūrėjo. Prisiminimai skaudins, bet galų gale per šį skausmą ji taps tik dar geresne terapeute. O paskui, septintą valandą ryto, atsikels, apsirengs ir grįš prie darbo.

Padėti žmonėms.

Štai kaip ji visa tai išgyvens.

Mergytė susirango prie urvo krašto ir stebi iš dangaus krentančių vandenį. Ji nori pasiekti vieną iš aplink besimėtančių tuščių skardinių, gal dar kartą palaižyti jos vidų, nors ji jau tiek kartų taip elgėsi. Maisto nebėra. Jo nebėra jau daugiau mėnulių, nei ji įstengia suskaičiuoti. Jai už nugaros vilkai — pavargę, alkani.

Dangus dunda ir riaumoja. Medžiai dreba iš baimės, o vanduo krinta žemyn.

Ji užmiega.

Staiga pabunda ir apsidairo, ima uosti orą. Tamsoje sklinda keistas kvapas. Jis turėtų ją gąsdinti, gražinti į gilią, juodą olą,

bet ji nebegali pajudėti. Jos pilvas toks susitraukęs ir tuščias, kad skauda.

Vanduo krinta nebe taip aršiai, greičiau primena spjaudymąsi. Ji norėtų pamatyti saulę. Gyvenimas geresnis, kai išeina į šviesą. Jos urvas toks tamsus.

Trakšteli šakelė.

Dar viena.

Ji sėlina labai tyliai, tikisi, kad jos nesimatys prie urvo sienos. Ji pavirto savo pačios šešėliu — plokščiu ir sustingusiu. Ji žino, kaip svarbu būti ramiam.

Jis ateina. Jo ir taip nebuvo pernelyg ilgai. Nebėra maisto. Saulėtos dienos praėjo, nors ji ir džiaugėsi, kad Jis išėjo, bet be Jo jai baisu. Kadaisė — labai seniai — Ji būtų kaip nors padėjusi, bet MIRĖ.

Kai girioje ir vėl tampa tylu, ji pasilenkia pirmyn ir iškiša savo veidą į pilkšvą šviesą — Ten. Artėja mieguistos nakties tamsa; netrukus visur bus visai tamsu. Krintantis vanduo švelnus ir saldus. Jai patinka skonis.

Ką jai daryti?

Pažvelgia į vilkiuką šalia. Jis irgi sunerimęs uosto orą. Ji paliečia švelnų jo kailį ir pajunta, kaip virpa jo kūnas. Mąsto apie tą patį: ar Jis grįš?

Anksčiau Jo nebūdavo vieną, daugiausia du mėnuliūs. Bet viskas pasikeitė, kai Jis mirė ir išėjo. Išeidamas tarė mergaitei:

— BŪKGERAKOLMANĖSNĖBUSKITAIP.

Ji suvokė ne visus žodžius, bet KITAIP suprato.

Vis tiek jau praėjo per daug laiko, kai Jis išėjo. Nebėra ką valgyti. Ji išsilaisvino ir nuėjo į mišką uogų ir riešutų, bet dabar anksti temsta. Netrukus ji bus per silpna susirasti maisto, ir nieko nebus šalia, kai iš dangaus ims leisti baltuma, o kvėpavimas virs rūku. Bet ji vis viena bijo Nepažįstamųjų iš Tenai, ji badauja, o jei Jis grįš ir pamatys, kad ji išsilaisvino, bus blogai. Ji privalo judėti.

Rein Valis, įsispraudęs tarp laukinės Olimpo nacionalinės girios ir riaumojančios Ramiojo vandenyno mūšos, buvo paskutinis civilizacijos bastionas prieš prasidedant tankų tankiausiam miškui. Čia galėjai rasti vietų visai arti miestelio, kurių nė syčio neglostė auksiniai saulės spinduliai, kur kiaurus metus ant molingos žemės driekėsi juodi šešėliai, atrodantys tokie stori ir tikroviški, kad pavieniams turistams, pasileidusiems į girią, atrodydavo, kad jie atsidūrė žiemos miegu užmigusių lokių irštvoje. Net šiandien, šiame mokslo stebuklų amžiuje, tas miškas liko koks buvęs ištisus šimtmečius, — neatrastas ir nepaliestas žmogaus.

Mažiau nei prieš šimtą metų naujakuriai atsikraustė į šią nuostabią vietą tarp atogrąžų miškų ir jūros ir iškirto medžių lygiai tiek, kiek reikėjo pasėlių laukams. Jie laiku suprato tai, ką vietiniai buvo seniausiai išmokę: šios vietos prisijaukinti neįmanoma. Tad liovėsi bandę ūkininkauti ir ėmėsi žvejybos. Vietos pramonė rėmėsi lašišų žvejyba ir medienos prekyba, o per kelis dešimtmečius miestelis suklestėjo. Bet dešimtajame dešimtmetyje aplinkosaugininkai aptiko Rein Valį. Jie ėmėsi saugoti paukščius, žuvis ir seniausius medžius. Šioje kovoje į užmarštį nugrimzdo vyrai, pragyvenę iš žemės, ir miestelis ėmė pamažu nykti. Viena po kitos blėso grandiozinės iškilių miestelėnų svajonės. Ilgai laukti gatvių žibintai taip ir nebuvo pastatyti; kelias prie Mistiko ežero taip ir liko dviejų juostų ištrupėjusio asfalto ir vis platėjančių duobių minų lauku; telefono ir elektros laidai liko kur buvę — ore — ir tingiai karojo nuo vieno seno stulpo prie kito, lyg masindami kiekvieną šakelę vėjui papūtus atjungti miesteliui elektros tiekimą.

Kitose pasaulio dalyse, į kurias žmogus seniausiai pareiškė savo teises, toks miestelio nykimas galėjo nužudyti bendruome-

niškumą, bet čia viskas kitaip. Rein Valio žmonės pasižymėjo tvirta dvasia, gebėjimu ir noru gyventi ten, kur lyja daugiau nei du šimtus dienų per metus, o saulė primena turtingą dėdę, retkarčiais užsukantį į svečius. Jie ištvėrė pilkas dienas, vešančias pievas ir nuolat menkstančias galimybes užsidirbti ir vis tiek liko pirmeivių, pasiryžusių gyventi dangų remiančių medžių apsuptyje, sūnumis ir dukterimis.

Ir štai jų tvirtybė vėl išmėginta. Buvo spalio septyniolika, ruduo lenktynėse ką tik nusileido artėjančiai žiemai. Ak, medžiai tebebuvo spalvingi, o pievos vėl žaliavo, pamiršusios vėlyvos vasaros kaitrą, bet suklysti negalėjai — žiema ateina. Visą savaitę dangus buvo žemas ir pilkas, prisluoksniuotas piktų tamsių debesų. Septynias dienas lijo beveik be paliovos.

Vitono kelio ir Keits aveniu kampe stūksojo policijos nuovada — kresnas pilkų akmenų mūras, papuoštas kupolu, o priešais vešlioje pievelėje kilo vėliavos stovas. Senovinio pastato viduje pagyvenusi fluorescencinė lempa vargais negalais įstengė išvaikyti pilkumą. Buvo vos ketvirta popiet, bet dėl prasto oro atrodė gerokai vėliau.

Viduje dirbantys žmonės stengėsi to nepastebėti. Jei kas būtų paklausęs (nors niekuomet neklausdavo), jie būtų pasakę, jog visai priimtina, kad keturias penkias dienas iš eilės lyja. O jei tai dulksna, gali tęstis ir ilgiau. Bet šioje prasto oro sekoje buvo kažkas *neteisinga*. Galų gale juk dar ne sausis. Kelias pirmas dienas jie sėdėjo prie savo solidžių stalų ir geraširdiškai bambėjo, kad jiems tenką eiti nuo automobilio iki laukųjų durų. O dabar visiems pokalbiams akomponavo nepalaujamas lietaus barbenimas į stogą.

Elena Barton (draugams, o tokie buvo visi miestelio gyventojai, — Elė) stovėjo prie lango ir žiūrėjo į gatvę. Atrodė, kad lietus viską nuplovė. Ji pastebėjo savo pačios atvaizdą lietaus išvagotame lange; tiesą sakant, net ne atspindį, o kažkokį jausmą.

Kaip visuomet prisiminė save jauną — ilgais, tankiais juodais plaukais, rugiagėlių spalvos akimis ir linksma, niekuomet neblėstančia šypsena. Merginą, išrinktą išleistuvių karaliene, ir palaikymo šokėjų lyderę. Kaip visuomet, prisimindama jaunystę, ji matė save apsirengusią baltai. Nuotakų, ateities vilčių ir gimimo laukiančių šeimų spalva.

— Ele, man reikia parūkyti. Juk žinai. Aš labai stengiausi, bet jau pasiekiau ribą. Arba užtraukiu dūmą, arba keliauju šaldytuvo link.

— Neleisk jai to daryti, — pareiškė Kelas nuo registratūros.

Jis buvo palinkęs prie telefono, juodų plaukų sruoga krito ant akių. Vidurinėje mokykloje Elė su draugėmis vadino jį Varnu dėl juodų plaukų ir aštrių veido bruožų. Jis visuomet buvo prakaulus, nerangus, lyg prastai jaustųsi savo paties kūne. Būdamas beveik keturiasdešimties tebeatrodė berniukiškai. Tik akys — tamsios ir gilios — rodė, kiek daug mylių nueita gyvenimo keliu.

— Pamėgink įsimylėti. Niekas kitas taip nepadeda.

— Eik po velnių, — atkirto Pinat.

Elė atsiduso. Jie jau ginčijosi dėl šito prieš penkiolika minučių ir prieš dešimt minučių. Ji įsiremė rankomis į liemenį, pirštais apčiuopė sunkų pistoleto dėklą, kabantį ant klubo. Atsigręžė į geriausią draugę.

— Pinat, juk žinai, ką pasakysiu. Tai viešasis pastatas. Esu policijos viršininkė. Argi galėčiau leisti sulaužyti įstatymą?

— Būtent, — pabrėžė Kelas. Jis jau žiojosi kažką pridurti, bet suskambo telefonas ir jam teko atsiliiepti: — Rein Valio policija.

— Aišku, — tarė Pinat, — staiga tapai Panelė Įstatymas ir Tvarka. O kaipgi Svenas Morgensternas? Juk jis kasdien stotasi automobilių priešais savo krautuvę. Kaip tik prieš hidrantą. Kada pastarąjį kartą nutempei jo automobilį? O Storulė Mardžė? Ji juk

kas sekmadienį po mišių iš vaistinės nugvelbia dvi dėžutes ledinukų ir nagų laką. Jau senokai nebuvai jos suėmusi. Tikriausiai, kol vyras apmoka sąskaitą, viskas nesvarbu...

Moteris nutilo nebaigusi sakinio. Abi žinojo, kad tokių pavyzdžių būtų dar tuzinas. Juk tai Rein Valis, o ne Siatlo centras. Elė jau ketveri metai policijos viršininkė, o prieš tai aštuonerius patruliavo. Nors ji nuolat buvo viskam pasirengusi, čia nenutikdavo nieko rimtesnio už įsilaužimus.

— Leidi man užsirūkyti ar eiti spurgos ir „Red Bull“?

— Ir viena, ir kita tave žudo.

— Aha, bet jie nežudys mūsų, — tarė Kelas padėjęs rage-lį. — Būk stipri, El. Ji — policininkė. Ji neturėtų rūkyti viešojoje vietoje.

— Tu per daug rūkai, — pagaliau pratarė Elė.

— Taip, bet tada mažiau valgau.

— Kodėl tau vėl nesiėmus lašišos dietos? Arba greipfrutų? Jos abi kur kas sveikesnės.

— Liaukis tauškusi ir atsakyk. Man reikia parūkyti.

— Pinat, tu pradėjai rūkyti prieš keturias dienas, — pasakė Kelas. — Kažin ar tau *reikia* cigaretės.

Elė papurtė galvą. Jei ji neįsiterptų, tuodu pliektųsi kiaurą dieną.

— Turėtum vėl lankytis tuose susirinkimuose, — atsiduso ji. — Tie Svorio stebėtojai padėdavo.

— Šešis mėnesius valgyti tik kopūstų sriubą ir numesti vos dešimt svarų? Kaži. Nagi, Ele, juk žinai, kad aš jau pasirengusi sušlamšti spurgą.

Elė suprato, kad pralaimės. Jodvi su Pinat — Penelope Natter — dirbo šioje nuovadoje petys į petį jau daugiau nei dešimt metų, o geriausiomis draugėmis tapo dar vidurinėje. Metams bėgant jų draugystė atlaikė ne vieną audrą: pradedant dviejų Elės santuokų žlugimu ir naujaisiu Pinat sumanymu, kad rū-

kymas padės numesti svorio. Ji tai vadino Holivudo dieta ir vis rodydavo lieknas rūkančių įžymybių figūras.

— Gerai. Tik vieną.

Pinat išsiviepė Kelui ir pasirėmusi į stalą atsistojo. Penkiasdešimt per kelerius pastaruosius metus priaugtų svarų vertė judėti lėčiau. Ji nuėjo prie durų ir atidarė, nors visi žinojo, kad tokiu drėgnu oru skersvėjo, kuris ištrauktų dūmus lauk, nė būti negali.

Elė nuėjo į nuovados gilumoje esantį kabinetą, kuris teoriškai priklausė jai. Retai juo naudojosi. Tokiame miestelyje kaip šis nedažnai būdavo oficialių skambučių ir ji mieliau leisdavo laiką bendroje salėje kartu su Pinat ir Kelu. Ji pasirausė įrodymų, kad kelis mėnesius pusryčiauta blynais, krūvoje ir susirado dujokaukę. Užsidėjo ją ir grįžo.

Kelas nusikvatojo.

Pinat stengėsi sutramdyti šypseną.

— Kaip juokinga.

Elė pakėlė dujokaukę ir tarė:

— Gal kada nors turėsiu vaikų. Saugau savo įščias.

— Tavo vietoje mažiau jaudinčiausi dėl pasyvaus rūkymo ir labiau stengčiausi nueiti į pasimatymą.

— Ji išmėgino visus nuo Mistiko iki Aberdyno, — išdavė Kelas. — Aną mėnesį net susitiko su tuo vaikinū iš skubių siuntų tarnybos. Tuo gražuoliu, kuris nuolat pamiršta, kur pastatė savo sunkvežimį.

Pinat išpūtė dūmą ir užsikosėjo.

— Ele, greičiausiai reiktų sumažinti lūkesčius.

— Tau aiškiai patinka rūkyti, — nusiviepė Kelas.

Pinat pliaukštelėjo jam.

— Juk kalbame apie asmeninį Elės gyvenimą.

— Judvi tik tai ir aptariate, — pasišaipė Kelas.

Tikra tiesa.

Elė nieko negalėjo padaryti — jai patiko vyrai. Kartais (na, gerai jau — visada) netinkami vyrai.

Pinat tai vadino mažo miestelio grožio karalienės prakeiksmu. Jei tik Elė būtų panašesnė į jos seserį ir labiau kliautūsi savo protu, o ne išvaizda. Bet kai kam tiesiog nelemta nutikti. Elei patiko linksmintis, ji mėgo romantiką. Bėda ta, kad tikroji meilė nesirodė. Pinat kartojo, kad taip yra dėl Elės negebėjimo eiti į kompromisus, bet tai ne visai tiesa. Elės santuokos (abi) žlugo, nes ji tekėjo už gražuoliukų, kuriems nuolat magėjo sukti į kairę. Pirmojo vyro, buvusio mokyklos futbolo komandos kapitono Elo Toreso, turėjo pakakti ilgam atgrasyti nuo vyrų, bet jos atmintis trumpa ir vos praėjus keleriems metams po skyrybų Elė susituokė su dar vienu gražuoliu nevykėliu. Tiesą sakant, tai buvo netikė sprendimai, bet skyrybos nenužudė jos vilčių. Elė tebetikėjo romantika ir laukė, kol jai apsvaigs galva. Žinojo, kad tai įmanoma; ji matė nuoširdžią savo tėvų meilę.

— Dar mažesni lūkesčiai reikštų, kad turiu pradėti susitinkinėti su moterimis. Gal Kelas galėtų supažindinti mane su koku keistuoliu iš komiksų mėgėjų klubo.

Kelas rodėsi įsižeidęs:

— Mes — ne keistuoliai.

— Aha, — išpūtė dūmą Pinat. — Jūs suaugę vyrai, kurie mano, kad vyrams tinka pėdkelnės.

— Tavęs paklausius atrodo, kad mes — gėjai.

— Vargu, — nusijuokė Pinat, — gėjai mylisi. O tavo draugai viešumoje rengiasi kaip „Matricoje“. Niekaip nesuprantu, kaip sutikai Lizą.

Paminėjus Kelo žmoną, nuovadoje stojo nejauki tylą. Visas miestelis žinojo, kad ji gana lengvabūdė. Apie ją nuolat kalbėjo: vyrai šypsojosi, moterys raukėsi ir kraipė galvas vos ją paminėjus. Bet čia, policijos nuovadoje, jie niekuomet šios temos nelietė.

Kelas vėl palinko prie savo komikso ir eskizų albumo. Visi žinojo, kad dabar jis kurį laiką tylės.

Elė atsisėdo prie stalo ir susikėlė kojas.

Pinat atsirėmė į sieną ir per dūmų debesį stebėjo Elę.

— Vakar per žinias mačiau Džuliją.

Kelas pakėlė akis.

— Rimtai? Reiktų dažniau įsijungti televizorių.

Elė nusiėmė dujokaukę ir padėjo ją ant stalo.

— Ją paleido teismo salėje.

— Ar skambinai jai?

— Žinoma. Jos automatinio atsakiklio balsas labai malonus. Matyt, ji manęs vengia.

Pinat žengė pirmyn. Senos ažuolinės grindlentės, paklotos amžių sandūroje, kai policijos nuovadai vadovavo Bilas Vipmanas, sugirgždėjo nuo judesio, bet kaip ir viskas Rein Valyje buvo tvirtesnės, nei atrodė. Vest Endas — tokia vieta, kur daiktai (o ir žmonės) yra nesunaikinami.

— Turėtum vėl pamėginti.

— Juk žinai, kaip Džulija man pavydi. O dabar tikrai nenorės su manimi kalbėtis.

— Manai, kad visi tau pavydi.

— Visai ne.

Pinat pažvelgė į ją tuo „Ir ką mėgini apkvailinti?“ žvilgsniu, kuris ir buvo jų draugystės pagrindas.

— Liaukis, Ele. Tavo mažoji sesutė atrodė įskaudinta. Ir tu ketini apsimesti, kad negali su ja kalbėtis, nes prieš dvi dešimtis metų buvai išleistuvių karalienė, o ji atstovavo matematikų klubui?

Tiesą sakant, Elė irgi matė, kad Džulija atrodo lyg medžiojamas žvėrelis, ir labai norėjo padėti savo mažajai sesutei. Džulija visuomet viską priimdavo per giliai — kaip tik dėl to tapo nuostabia psichiatre.

— Pinat, ji manęs nesiklausys. Juk žinai. Ji laiko mane tik per nago juodymą protingesne už uolos akmenį. Gal...

Ji nutilo išgirdusi žingsnius. kažkas *bėgo* nuovados link.

Elė atsistojo kaip tik tuo metu, kai durys staigiai atsilapojo ir garsiai *trenkėsi* į sieną.

Lorė Forman įskriejo vidun. Ji buvo kiaurai permirkusi ir akivaizdžiai sušalusi — visas kūnas drebėjo. Jos vaikai — Beilis, Felicija ir Džeremis — spietėsi šalia.

— Turi eiti su manimi, — Lorė pakvietė Elę.

— Įkvėpk, Lore. Papasakok, kas nutiko.

— Tu manimi nepatikėsi. Po galais, pati mačiau ir negalėjau patikėti savo akimis. Eime. Kai kas yra Magnolijų gatvėje.

— Kurgi, — tarė Pinat, — staiga šiame miestelyje kažkas nutiko.

Ji pasiekė apsiaustą, kabantį greta stalo.

— Nagi, Kelai. Peradresuok skambučius į mobilųjį. Juk ne-
norime praleisti viso smagumo.

Pirmoji prie durų priėjo Elė.

ANTRAS SKYRIUS

Elė pastatė automobilį laisvoje vietoje Magnolijų ir Vudlando gatvių sankryžoje ir užgesino variklį. Jis kelis kartus sutrūkčiojo, lyg kosčiotų senolis, ir nutilo.

Tuo pat metu liovėsi lyti ir pro debesis pažvelgė saulė.

Net Elė, visą gyvenimą praleidusią Rein Valyje, pribloškė šis staigus oro pokytis. Tai buvo Stebuklinga Valanda, akimirka, kai kiekvienas lapas, kiekvienas žolės stiebelis atrodė išskirtinis, kai saulės spinduliai, nupoliruoti lietaus ir sušvelninti artėjančios nakties, teikė pasauliui nenusakomą spindesį.

Gale sėdinti Pinat palinko pirmyn. Vinilinė sėdynė nuo šio judesio sugirgždėjo.

— Nieko nematau.

— Aš irgi, — pareiškė Kelas, visiškai tiesus ant priekinės sėdynės; aukštas, liesas kūnas buvo tvarkingai perlinkęs trijose vietose. Ilgi kaulėti pirštai sudėti lyg bokšto smailė.

Elė stebėjo miestelio aikštę. Surūdijusių vinių spalvos debesys plaukė dangumi mėgindami prigesinti šviesą, bet saulė jau pasirodė ir nieko čia nebepadarysi. Rein Valis — visi penki jo kvartalai — atrodė nušviestas kito pasaulio šviesos. Plytiniai parduotuvių fasadai, vienas po kito iškilę geraisiais laišų ir medienos laikais aštuntajame dešimtmetyje, švytėjo lyg nublizgintas varis.

Minia spietėsi prie Sveno vaistinės, dar būrelis kiurksojo prie Lulu grožio salono. Nėra abejonų, kad netrukus ir aludės lankytojai išsvirduliuos pasidomėti, kas gi čia vyksta.

— Ar jūs atvykote, vade? — pasigirdo per radijo ryšį.
Elė spustelėjo mygtuką ir atsiliepė:

— Aš čia, Erlai.

— Leiskitės prie medžio Vado Siatlo parke. — Pasigirdo trukdžių traškesys, paskui vyras pridūrė: — Eikite pamažu. Nejuokauju.

— Lik čia, Pinat. Kelai, tu taip pat, — tarė Elė lipdama iš automobilio. Širdis greitai daužėsi. Tokio jaudinančio iškvietimo ji dar nebuvo sulaukusi. Dažniausiai jos darbas apsiribodavo per daug išgėrusių piliečių gabenimu namo arba paskaitomis vietos mokykloje apie narkotikų žalą. Bet ji buvo viskam pasirengusi. Šią pamoką išmoko iš dėdulės Džo, kuris vadovavo miestelio policijai ištisus tris dešimtmečius. *Nemanyk, kad ramybė yra savaimė suprantama*, — dažnai kartodavo jis. — *Ji gali sudužti kaip stiklas*.

Elė juo patikėjo ir, nors pareigūne tapti neturėjo didelio potraukio, pamažu įsivažiavo į darbą. Dabar ji visuomet susipažindavo su naujausia informacija, tobulino akį tire ir erelio žvilgsniu stebėjo savo miestą. Iš tiesų tai vienintelis dalykas gyvenime, kuris jai puikiai sekėsi, na, neskaitant puikios išvaizdos, kurią ji irgi rimtai vertino.

Leisdamasi gatve pastebėjo, kad miestelyje labai tylu.

Būtų girdėjusi ir musę praskrendant. O miesteliui, kunkuliuojančiam paskalomis, tai visiškai neįprasta.

Atsegė dėklą ir pasiekė ginklą. Tai pirmas kartas, kai išsitraukė jį ne šaudykloje.

Su kiekvienu žingsniu girdėjo savo kulnus atsimušant į šaligatvį. Grioveliai abipus gatvės tapo čiurlenančiais sidabrinio vandens upeliais. Priartėjusi prie keturkryptės sankryžos išgirdo šnabždantis ir pamatė, kad žmonės rodo pirštais Vado Siatlo parko link.

— Štai ji, — tarė kažkas.

— Vadė Barton žinos, ką daryti.

Prie kampo Elė stabtelėjo. Prie jos bėgo Erlas, kaubojaus batų kulnai atsimušdavo į slidų šaligatvį tarsi šūviai. Jis judėjo lyg marionetė atpalaiduotomis virvelėmis — kiek nerangiai ir pasviręs į šoną. Vanduo tekėjo nuo jo uniformos.

— Ššš, — sušnypštė ji.

Rausvas Erlo Hafo veidas įsitempė. Jam šešiasdešimt ketveri, jis dirbo policininku dar tada, kai Elė nė gimusi nebuvo, bet jis visuomet rodė jai deramą pagarbą.

— Atsiprašau, viršininke.

— Kas dedasi? — paklausė Elė. — Nė velnio nematau.

— Ji pasirodė maždaug prieš dešimt minučių. Iš karto po to garsaus griaustinio trinktelėjimo. Juk girdėjote?

— Girdėjome, — tarė Pinat, nuo greito ėjimo jos balsas švokštė.

Kelas stovėjo šalia Pinat.

Elė apsigrėžė.

— Juk abiem liečiau likti patrulių automobilyje.

— Tu *rimtai*? — nepatikliai perklausė Pinat. — Maniau, tai vienas iš tų „formaliųjų“ įsakymų. Po galais, Ele, mes juk nepraleisime pirmo rimto iškvietimo per metus.

Kelas išsišiepęs linktelėjo. Jai kilo mintis jam stuktelėti. Susimąstė, ar Los Andželo policijos departamento vadui irgi kyla panašių bėdų dėl draugų. Atsidususi atsigrėžė į Erlą.

— Papasakok.

— Po griaustinio lietus liovėsi. Tiesiog. Vieną minutę pylė, kitą — nebe. Tada pasirodė nuostabi saulė. Kaip tik tuomet Doka Fišeris išgirdo kaukiant vilką.

Pinat suvirpėjo.

— Visai kaip tą kartą „Vampyrų žudikėje“, kai ji...

— Tęsk, Erlai, — griežtai paliepė Elė.

— Tai ponija Grim pastebėjo mergaitę. Kaip tik rengiausi kirptis, tik jau nešmaikštaukit, kad neturiu plaukų. — Jis lėtai pasisuko ir dūrė pirštu. — Kai ji įsikorė štai į tą medį, iškvietė-me jus.

Elė įdėmiai nužvelgė medį. Matydavo jį kasdien visą savo gyvenimą, žaidė po juo vaikystėje, glaudėsi rūkydama mentolio cigaretės paauglystėje ir pirmąkart pasibučiavo (įsivaizduokite, su Kelu) po žalia jo laja. Ir dabar jame nematė nieko neįprasto.

— Erlai, ar tai koks pokštas?

— Šventoji Dievo Motina. El, užsidėk akinius.

Elė pasiekė kišenę ant krūtinės ir išsitraukė iš po prekystalio pirktus akinius, kurių būtinybę iki šiol neigė. Jie atrodė svetimi ir sunkūs. Pro ovalius lęšius įsispitrijo ir žengė pirmyn.

— Ar tai?..

— Taip, — patvirtino Pinat.

Aukštai tarp spalvotų klevo lapų slėpėsi vaikas. Kaip ji įstengė taip aukštai įkopti lietaus išslidintomis šakomis?

— Iš kur žinai, kad tai mergaitė? — Erlui sušnabždėjo Kelas.

— Aš tik žinau, kad vilki suknelę ir turi ilgus plaukus. Čia vienas iš tų spėjimų.

Elė priėjo arčiau, kad geriau įsižiūrėtų.

Vaikas nedidelis, kokių penkerių ar šešerių. Net iš tokio atstumo Elė matė, kokia ji išstypusi ir liesa. Ilgi tamsūs plaukai buvo virtę vientisu veltiniu, nusagstytu lapais ir šiukšlėmis. Ant rankų laikė urzgiantį šuniuką.

Elė įsidėjo ginklą į dėklą.

— Likite čia.

Pradėjusi judėti grįžtelėjo ir žvilgtelėjo į Pinat ir Kelą.

— Ei, judu, aš rimtai. Neverskite jūsų nušauti.

— Aš čia kaip priklijuota, — tarė Pinat.

— Superklėjais, — pridūrė Kelas.

Elė girdėjo kuždesių papliūpą, kai kirto keturių krypčių sankryžą. Artėdama prie tikslo nusiėmė akinius. Ji dar nepasiekė tos ribos, kai tiki tik per lėšius matomu pasauliu.

Likus penkioms pėdoms iki medžio, pakėlė akis. Vaikas tebebuvo, sėdėjo susirangęs ant neįsivaizduojamai aukštos šakos. Akivaizdu, kad mergaitė. Savo gūžtoje ji atrodė visiškai rami su tuo šunyčiu glėbyje, bet akys išplėstos. Stebi kiekvieną krustelėjimą. Vargšas vaikas persigandęs.

Ir, po galais, ar tik glėbyje ne *vilkiukas*?

— Labas, mažyle, — švelniai pašaukė Elė. Tai vienas iš tų kartų, kai ji būtų norėjusi turėti vaikų. Motiniškas balsas dabar labai tiktų. — Ką ten veiki?

Vilkas suurzgė ir iššiepė dantis.

Elė neatitraukė akių nuo mergaitės.

— Nenuskriausiu tavęs. Pažadau.

Jokio atsako — nė mirktelėjimo, nė pirštuko pajudrinimo.

— Pradėkime iš pradžių. Esu Elena Barton. O kas tu?

Ir vėl nieko.

— Spėju, nuo kažko bėgi. O gal čia koks žaidimas. Kai buvau maža mergaitė, mudvi su sese miške žaisdavome piratus. Ir Pelenę. Šitas žaidimas man patikdavo labiausiai, nes Džulija turėdavo tvarkyti kambarį, o aš matuodavausi gražiausias suknelės puotai. Visuomet geriau būti vyresniu vaiku.

Lyg kalbėtum su nuotrauka.

— Kodėl tau nenulipus, kol dar nenukritai? Prižadau, kad esi saugi.

Elė kalbėjo dar kokias penkiolika minučių, tauškė viską, kas atėjo į galvą, o paskui tiesiog baigėsi žodžiai. Mergytė nė sykio nesujudėjo ir nieko neatsakė. Tiesą sakant, neatrodė, kad ji kvėpuotų.

Elė priėjo prie Pinat, Kelo ir Erlo.

— Vade, kaip ją nukelsime? — susirūpinęs paklausė Erlas.

Išblyškusią prakaituotą kaktą išvagojo raukšlės. Jis nervingai pasikrapštė beveik pliką galvą, taip dar labiau pabrėždamas ryškiai rusvą plaukų kuokštą, kuris buvo skiriamasis jo bruožas seniau, nei kas galėtų prisiminti.

Elė nė neįsivaizdavo, ką daryti. Nuovadoje turėjo visus įmanomus vadovėlius ir taisyklių sąvadus ir rengdamasi kapitono testui beveik visus juos buvo išmokusi atmintinai. Buvo skyrių apie nužudymus, riaušes, plėšimus ir pagrobimus, bet ten nerašoma nieko apie tai, kaip iškelti tylintį vaiką ir urzgiantį vilką iš medžio pagrindinėje gatvėje.

— Ar kas nors matė, kaip ji ten užlipo?

— Ponia Grim. Ji sakė, kad vaikas atrodė įtartinais, gal norėjo pavogti obuolių iš turgelio. Kai Dokas Fišeris jai kažką suriko, mergaitė perbėgo gatvę ir šoko į medį.

— Užšoko? — pasitikslino Elė. — Dėl Dievo meilės, ji kurių dvidešimties pėdų aukštyje.

— Vade, ir aš nepatikėjau, bet tai patvirtino keli liudininkai. Dar jie sako, kad ji skuodė kaip vėjas. Ponia Grim žegnojosi, kai man tai pasakojo.

Elei ėmė skilti galva. Akimaju visas miestas išgirdo apie mergaitę, bėgančią kaip vėjas ir užšokančią ant aukščiausių klevų šakų. Be jokios abejonės, tuoj ims kalbėti, kad jos pirštai gali šaudyti, o ji pati skrieja nuo šakos ant šakos.

— Mums reikia plano, — tarė Elė labiausiai sau.

— Savanoriai gaisrininkai iškėlė Skemperį iš Dugo eglės pusiasalyje.

— Skemperis — *katė*, Erlai. — Pinat sukryžiuo rankas ant krūtinės.

— Penelope, aš tai žinau. Nepanašu, kad turėtume taisyklių, kaip elgtis vaikams įstrigus medžiuose. Su *vilkais*, — pridūrė jis siekdamas didesnio efekto.

Elė palietė pareigūnui petį: